

Ακτιβιστική στάση, συλλογικότητα, οικολογία και προστασία ζώων

Γράφω αυτό το γράμμα λίγες ημέρες αφότου έχει τελειώσει όλη αυτή ιστορία της πανδημίας. Διεξήχθησαν μαζικοί εμβολιασμοί και πλέον μας λένε πως είμαστε επισήμως ασφαλείς να επιστρέψουμε στην κανονική μας ζωή. Πριν λίγη ώρα έκανα την πρώτη μου βόλτα στην παραλία, νιώθοντας ακόμα φόβο και ανασφάλεια βέβαια. Σαν το πιο φυσιολογικό πράγμα, το περπάτημα, ο αφουγκρασμός, να είναι κάτι ξένο και παρακινδυνευμένο. Ένωθα σαν τα πουλιά που έχουν συνηθίσει να ζουν στην ασφάλεια που προσφέρει το κλουβί και η μετάβαση στην απελευθέρωση είναι μια συνθήκη επισφαλής και δύσκολη. Ένωθα αμηχανία. Ταυτόχρονα όμως είχε μια ασυγκράτητη θέληση να δω τους αγαπημένους μου, να τους αγγίξω, να τους πλησιάσω, να τους αγκαλιάσω γεμάτη ευγνωμοσύνη. Όλα φαίνονται τόσο ίδια αλλά και τόσο διαφορετικά. Η φύση πήρε μια ανάσα. Μπορείς να δεις τα ζώα πιο ήρεμα να κυκλοφορούν άφοβα, τα νερά καθαρά, τα λουλούδια να μυρίζουν έντονα, να ακούσεις τα πουλιά να κελαηδούν πιο δυνατά, μέχρι και το θρόισμα των φύλλων ακούγεται εκκωφαντικά. Φαίνεται ότι η αρρώστια του πλανήτη ήταν η εκμεταλλευτική συμπεριφορά του ανθρώπου πάνω στον πλανήτη. Βλέπω τους ανθρώπους γύρω να βγαίνουν με λαχτάρα. Όλο αυτό έδωσε σε κάποιους το έναυσμα να συνειδητοποιήσουν κάποια πράγματα. Το τι σημαίνει εγκλεισμός, τι σημαίνει σεβασμός. Άλλοι βγήκαν δυνατότεροι, έχοντας ορθώσει ανάστημα μπροστά στην καταπίεση που υπήρχε στο ίδιο τους το σπίτι. Έγινε ξεκαθάρισμα σχέσεων. Άλλοι φαινεταινοι βγήκαν με όρεξη να εκτονώσουν άγριες ορέξεις. Τις τελευταίες ώρες σημειώθηκαν αποτρόπαια περιστατικά... Όσο υπάρχει το καλό υπάρχει και το κακό στον κόσμο, για να το θέσω απλοϊκά. Πιστεύω ότι σε πολύ μικρό διάστημα Όλα θα επανέλθουν στο φυσιολογικό. Θα είναι σαν να μην έγινε ποτέ. Ότι μας έδωσε και ότι μας πήρε θα ξεχαστεί. Θα συνεχίσουμε να κατασπαταλάμε ότι μας προσφέρει η φύση, να κάνουμε εφήμερες σχέσεις, να σκοτώνουμε να ζώα, να υποκρινόμαστε. Θα χαρούμε για λίγο όμως ότι έχει να μας προσφέρει αυτή η μετάβαση. Προς το παρόν εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα λιγότερο από το να εκτιμά τα πάντα. Ο,τι είχε ως αυτονόητο πλέον αποτελεί δώρο. Οι αγκαλιές είναι ειλικρινείς. Τα δάκρυα χαράς είναι ειλικρινή. Ένας καφές που θα πιούμε πλάι στο κύμα θα είναι η πιο όμορφη στιγμή. Κάθε στιγμή είναι ένα δώρο. Και πρέπει να υπάρχει ευγνωμοσύνη. Εγώ ήμουν από τους τυχερούς. Ήμουν σε ένα σπίτι γεμάτο αγάπη, με κάθε τι αναγκαίο, γεμάτο χαρά, μουσική, χορό, νόστιμα φαγητά, δημιουργικότητα, κατανόηση... ένα σπίτι που εκτός από ασφάλεια προσέφερε όμορφες στιγμές. Δυστυχώς δεν ήταν για όλους έτσι. Γιατί δεν είμαστε ίσοι απέναντι σε τίποτα. Αυτό έγινε κατανοητό και θα γίνεται συνέχεια. Η πραγματικότητα δεν αλλάζει έτσι απλά. Ούτε για τις σχέσεις μας, ούτε για τα κοινωνικά φαινόμενα, ούτε για τον πλανήτη χωρίς αγώνες. Ο,τι και να προκύψει εάν τα θεμέλια είναι σαθρά τα γεγονότα κάνουν κύκλους. Οφείλουμε να αγωνιζόμαστε για τα βασικά. Να ακούμε τις φωνές, να συσπειρωνομαστε, να είμαστε αλληλέγγυοι, να αντιμαχομαστε ότι καταστέλλει την συνολική ευημερία. Συλλογικά αλλά και ατομικά να μη θεωρούμε τίποτα δεδομένο, αλλά να διεκδικούμε το κάθε τι. Να δείχνουμε σεβασμό. Να μαχόμαστε για την ελευθερία ανθρωπίνων και μη ζώων. Να εκτιμούμε την υγεία, την εγγύτητα, την επαφή. Να μην αφήνουμε τον φόβο να νικήσει. Να μην αφήσουμε κανέναν να υποτιμήσει τη ζωή. Πρέπει τα λάθη του χθες να γίνουν διεκδικήσεις του σήμερα.